

Truitje is pas 'n week of drie in haar nieuwen dienst. Maar zooveel heeft haar schraal verstandje al wel begrepen, dat het hier een boel beter is dan in de vorige.

Niet dat 't hier rejaler is van eten en drinken, o hee, nee. En harder werken moet ze ook, want ze gaat nou voor heele dagen en 't is hier druk, met drie kleine kinderen. Maar de menschen hier zijn anders.

„Je ben zestien jaar”, heeft Truitje's tante, bij wie ze woont, gezegd. „Je ben nou een groote meid, je moet meer gaan verdienen. Ik ken je niet altijd in huis houën en je de halve kost geve. Je mot zien, dat je ergens komt voor den heelen dag.”

Dus is tante op een advertentie afgegaan en heeft een dienst voor Truitje gevonden bij juffrouw Boeren. De vorige was sjieker, dat was bij een „Mevrouw”, die anderhalve meid hiel, een keukenmeid en dan nog Truitje. Maar tante dacht toch, dat het hier zoo slecht niet was, en als Trui zoo altijd met de juffrouw zelf op-en-neer ging, kon ze nog meer leeren en afkijken.

— Terwijl Truitje zoo bezig is in de kleine keuken bedenkt zij, dat zij de juffrouw een vriendelijk mensch vindt. Als ze iets verkeerd doet — en dat gebeurt wel eens, want Truitje is nog lang geen volmaakte dienstbode — dan gaat de juffrouw gelukkig niet dadelijk zoo uitvaren en snauwen..... Ze vraagt altijd: „Truitje, wil je dit doen.” — „Truitje, zou je dat even willen halen.” — Niks uit de hoogte is ze, zooals haar eerste mevrouw. Die was gewoon niet te genaken, zoo'n ijsselijk trotsch mensch. Je was blij als ze der hielen gelicht had. Als ze 's middags, mooi angekleed, de deur uitging, dan keken Truitje en Cor, de keukenmeid, haar na en zeiden tegen mekaar: „Kijk, daar gaat medam. Mensch, ga midden op de straat loopen, dan hē je de ruimte.” Want 't was net 'n schip met volle zeilen.

Maar die Cor, waar zij, Truitje, „onderstond”, dat was me anders 'n gebakkie. Mevrouw had zelf geen puf in 't huishouden, liet alles aan de keukenmeid over. Nou, ze had is moeten weten wat die allemaal achter d'r rug dee.

En menheer, die kon je zoo effen stijf vloeken als je 'm een strootje in den weg lei. Hier mijnheer niet, die vloekt nooit. Je ziet 'm niet veel, maar als je 'm ziet is ie net als de juffrouw, altijd vriendelijk. Hij komt 's avonds pas thuis en 's morgens moet hij alweer vroeg op z'n kantoor wezen. Maar zóó vroeg toch niet of er wordt altijd eerst met allemaal uit den Bijbel gelezen.

Zou je hier nooit is wat krijgje — denkt Truitje verder. Is 'n ouwe bloes, of kliekies, voor thuis. Dat kreeg ze bij der vorige menschen wel. Van Cor dan altijd, niet van Mevrouw. Cor was wel scheutig voor der, dat most ze zeggen. Dat kon ze ook makkelijk, want ze gapte 't toch. Maar ze gaf der Truitje altijd rejaal van mee. Zeker, dat ze der mond zou houën. En tante der blij mee, als ze der mee thuis kwam. Die vroeg ook niet, waar 't

vandaan kwam. Och, och, wat gapte die Cor. En handig: nooit kwam het uit. En pertaal! Ze dee altijd net of 't de leveranciers waren, die hadden willen bedotten en dat zij dan voor der Mevrouw was opgekome. — Maar ze wou 't geen stelen noemen. Als je de lui de boel weg nam, dat was niks. Stelen was alleen als je geld stal.

— Zoo peinst Truitje, en onderwijl lokt naast haar op de keukentafel de witte suiker in 't papieren builtje.

Er liggen nog andere zakjes, wel vier of vijf, van verschillende grootte. De kruidenier heeft ze daar net gebracht en Truitje heeft ze aangenomen, want de juffrouw moest Broer helpen. Ze is nieuwsgiering wat er in zit, maar kijken durft ze niet, want ze begrijpt, dat ze de zakjes niet weer zoo netjes kan dichtkrijgen. Dus heeft zij ze betast: bruine boonen of koffie, nee koffie niet, dan zou je 't ruiken; havervlokken, die groote zak, die zoo licht is, — hē, lekker — dat is voor vanmiddag. En suiker, bruine en witte, van allebei 'n half pond. Kijk, er is een klein scheurtje in 't zakje witte, een paar korrels zijn er doorgeglijpt.

Als ze 't builtje in der zak stak en zei, dat de kruidenier alleen de bruine had gebracht. — Van avond thuis suiker in de koffie, een zoet kopje extra voor haar. Een vriendelijk gezicht van tante. Een prijsje van tante haar jongens.....

En Truitje weifelt. Ze is nog onbedreven in 't kwaad, niet gewend alleen te handelen. Als Cor nu achter haar stond en zei „toe meid, heb dan toch durf in je lichaam!” — dan dee ze 't. Maar nou..... De juffrouw is zoo'n best mensch en ze snijdt voor haar altijd zulke lekkere dikke boterhammen, veel dikker dan voor der eigen. Zou ze..... zou ze niet..... Hē, kwam de juffrouw maar gauw terug, zoodat de verleiding week.

Maar de juffrouw komt niet en de verzoeker begint weer. Dat ééne halve pond zal 't 'm toch niet doen. Gunst, als ze dat rekt bij wat Cor in der zak stak. En de sigaren, bij twintig tegelijk, die ze der vrijer in z'n handen speelde — De jongens thuis zullen nijdassen, dat ze nooit weer wat mee brengt... En haar schort schuift op zij en 't builtje verdwijnt er onder.....

En juist als Truitje bezweken is, nēt even te laat, komt de juffrouw weer in 't keukentje. „Zoo kind”, zegt ze, „ben je klaar met omwasschen, nou dan gauw de aardappels. Kijk, die groote moet je weer doorsnijen. Zijn daar de boodschappen van den kruidenier, best, dan doen we die meteen in de potjes.”

Daar staat Truitje, erg onhandig, haar roef onder haar schort. Haar twee handen zijn er boven en houden zoo ongemerkt het zakje tegen. Maar het moet vallen, als zij de aardappels aan vat. Hoe zal zij 't weg moffelen, zij kan niet bij haar zak, die zit onder haar rok. Wat moet ik doen, denkt ze angstig, wat zou Cor gedaan hebben, 't leek altijd zoo makkelijk te gaan en nou weet ik geen raad — o wat ben ik begonnen. —

„Kom kind”, zegt de juffrouw, niets vermoedend, „pak den bak is aan.” — en als Truitje met een armzwenking probeert den rand van den aardappelenbak tegen de uitbulting van haar schuldige schort te drukken, gaat de scheur in 't papier verder en, als zand uit een zandlooper, glijdt op den grond een dun, wit straaltje.

„O, Truitje, Truitje!” De juffrouw ziet het en heeft terstond begrepen. Ze is even onthutst als het doodelijk verschrikte kind.

„Juffrouw, lieve juffrouw”, huilt Truitje in eens, „ik

zal 't nooit weer doen, wil u me alsjebliëft vergeven voor dezen éénen keer. O, nou zal ik weg moeten en ik vind 't hier zoo prettig. Juffrouw, juffrouw dan toch....."

De juffrouw heeft zich al weer hersteld. Ze pakt voorzichtig 't zakje aan — anders loopt het heelemaal leeg — zet het hevig klappertandend Truitje op den matten stoel en laat haar een beetje drinken; dan vraagt ze, heelemaal niet boos, hoe ze er toe gekomen is, want dat ze toch wel wist, dat het slecht was.

Maar 't duurt nog wel een paar minuten eer Truitje kan praten. Al dien tijd wacht de juffrouw stil en raast in 't geheel niet. Dat maakt Truitje nog veel bedroefder en beschaamder.

Eindelijk vertelt ze, arm misleid kind, van haar sombere jeugd bij hare tante, nadat hare goede moeder gestorven was; van 't misdadig voorbeeld van de slechte Cor en haar eigen medeplichtigheid. Ze verbergt niets, ze heeft nog nooit zoo openhartig met iemand gesproken, want ze voelt, dat de juffrouw haar goed gezind is en haar helpen wil.

„Als je je nou vast voorneemt, dat je 't nooit weer doet", zegt de juffrouw, „dan mag je blijven. Dan zal ik het je vergeven en er ook nooit meer op terugkomen, of er over praten." Dan is ze verder overdag heel gewoon, net of er niets gebeurd is. Maar ze besluit bij zich zelf, dat zij 't kind 't beste kan redden door haar in huis te nemen voor dag-en-nacht — al is dat voor haar zelf wat lastig — en zoo onttrekken aan haar verkeerde omgeving. Wie weet, hoe 'n best, degelijk meisje Truitje dan nog wordt! H. KUYPER—VAN OORDT.

TASCHJE.

Als materiaal neemt men kluwen haak- of daszijde, kleur naar believen.

Men begint van onderen met het haken van een kleine ring van kettingsteken, waarop men vaste steken haakt, steeds in de achterste lus instekend. Bij de eerste 14 toeren meerdert men voortdurend, en wel zoo dikwijls, dat men het werk plat kan neerleggen. De volgende 14 toeren werkt men zonder meerderen. Bij het begin van toer 15

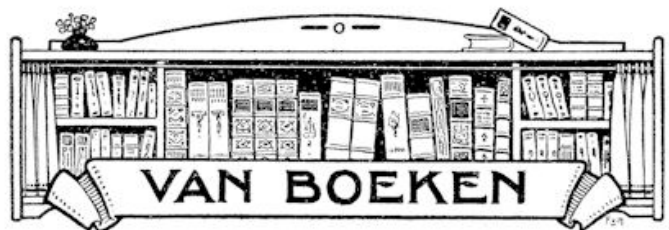
moet men dus de wijde van het taschje hebben.

Vanaf toer 29 haakt men, steeds zonder meerderen als volgt: 1 st. 3 kettingst., 1 st. in dezelfde lus als het eerste stokje; drie steken overslaan, 1 st., 3 kettingst., 1 st., zoo steeds voortgaan, in 't geheel weer 14 toeren. Bij de tweede en volgende van deze toeren worden de stokjes in de gaatjes van den voorgaanden toer ingestoken.

Dan haakt men een toer kruis-stokjes, om het koord of lint door te rijgen, en verder nog een paar toeren voor 't randklepje, waarbij men splitjes aan de zijden laat en dus heen en weer haakt. Het taschje wordt van boven met een picottoer afgemaakt, terwijl men onderaan een kwast van zijde of van aangeregen kralen aanbrengt.

Men kan een dergelijk taschje ook haken aan gebloemd of geborduurd of pompadour lint. Men heeft dan noodig 2 kluwen zijde en 1¼ el lint van 5 c.M. breed. Men knipt het lint middendoor en naait het tot twee rondingen. Boven de bovenste ronding haakt men zes toeren 1st., 1 kettingst., waarvan men bij den eersten toer het stokje in het lint insteekt en bij de verdere toeren tusschen twee st. van de vorigen toer. Dan haakt men als afsluiting een toer 1 st., 1 kettingst., 1 st., 3 kettingsteken. Dan 1 picottoer. Tusschen de twee rondingen haakt men ook zes, of wil men het taschje iets langer, een paar toeren meer, eveneens 1 st., 1 kettingst., Hierbij moet men het haakwerk onzichtbaar aan de tweede ronding vastnaaien. Van onderen haakt men steeds met hetzelfde patroon, dertien of veertien toeren, waarbij men telkens op geregelde afstanden mindert, zoodat men ten slotte een zeer kleine ronding overhoudt. Kwastje van zij of kralen eraan. Van boven koordje er door.

J. M. W.—W.

Greta Reinwald's eerste schooljaar door Agnes Sapper. Met toestemming van de schrijfster uit het Hoogduitsch vertaald door C. W. Coolsma, Herv. predikant te Groningen. Uitgave D. van Sijn & Zonen, Rotterdam.

Wie, zooals ik zelf, dit boek van Agnes Sapper leest na „de familie Peereboom" en „Groeien en Bloeien" van dezelfde schrijfster, maakt voor zichzelf al gauw de opmerking, dat het Duitsche gezin ons nader staat dan de Duitsche school.

Het is toch moeilijk aan te nemen, dat de schrijfster het doen en laten van de verschillende Peereboom's wel natuurgetrouw zou hebben geteekend, doch dat dit talent haar in den steek zou hebben gelaten, toen ze over de schoolopvoeding begon. Maar wat is dan daar te Voorheem, en later in de Hofstad, dat schoolleven, ja, ik zou haast zeggen: wanhopig ouderwetsch! In Voorheem regeert de stok; 't wordt zelfs zoo erg, dat de bovenmeester moet komen kijken, waarom de kleintjes toch zoo schreien. In de Hofstad gaat het wel wat anders toe; 't is er ook een voornamere school, maar van